

Her, om det ikke er saa, at der efter gammel Regning er 5 Stormagter i Europa, og, om det ikke er saa — og det tillader jeg mig at paastaae, thi det er noget Historisk —, at, naar deslige vigtige og stærkt omstridte Sager, som en ny regjerende Linies Udnavnelse, skulle afgjøres, saa er gjerne en eller to af disse Stormagter hors de combat og ligger i Nødhavn, for at kalfaire, som Tilfældet for Exempel for ikke længe siden har været med Frankrig, Østerrig og Preussen; og saa spørger jeg: naar Hs. Maj. Keiseren af Rusland er den ene af de saa og som saadan har en vægtig Stemme, naar han da ved det omhandlede Forbehold faaer en vægtig Stemme til, og naar han saa endda faaer den Fordeel, at han kan opstille en Arving til en Deel af Monarchiet, medens den anden større Deel staaer arvingløst, og ethvert Forsøg paa at sætte en Arving imod hans derfor maa synes retligt ubegrundet, kommer det saa ikke ifølge et simpelt Regnestykke dertil, at Keiseren af Rusland egentlig faaer tre Stemmer i et Anliggende, hvor man kan regne højst fire Stemmer i det Hele? Det var saaledes mit andet Spørgsmaal, om det ikke er saa, at det russiske Forbehold sikkre denne Stormagt, — hvilken jeg iøvrigt, det har jeg tidt og mange Gange bekiendt, ganske vist anseer for bevaret af Gud netop for at sikkre Lovlighed og Orden, naar det ellers løber rundt i Europa i vore Dage, — at det sikkre den vel mange Stemmer, egentlig vel tre Stemmer af fire, det er paa godt Dansk: han kommer til at afgjøre Sagen eenstemmigen med tre Stemmer.

Dg saa skal jeg komme til det tredie Spørgsmaal. Den høitærede Minister leder mig atter her. Han opfaastede nemlig sig selv den Indvending: men er det ikke en Oplosning af Monarchiet, naar den Arvelov, der holder Riget sammen, affaffes. Dg han svarede mange Ting derpaa, blandt hvilke ogsaa var det, at, hvis vi gjorde et Forbehold paa den anden Side ligeoverfor det russiske, saaledes at altsaa ogsaa de danske Prætensioner ved en fremtidig Successions-Ordning bleve sikkrede deres Ret, saa vilde der være en contradictio in adjecto, saa vilde der være en Selv-

modsigelse i Tractaten, fordi man da sagde: Det skal evigt hænge sammen, men efter Evigheden skal hver Part være berettiget til sin Deel (Latter). Den høitærede Minister vil tilgive mig, at jeg, som er uerfaren i diplomatiske Forhold, gaaer efter de allerallmindeligste Sagttagelser. Jeg er altsaa saa frit at bemærke, at jeg har seet endeel Fredstractater begynde saaledes: „I den treenige Guds Navn, der skal være evig Fred mellem den og den,“ og saa ende de saaledes: „Skulde der imidlertid udbryde Krig, saa . . .“ (Stærk Munterhed). Jeg tillader mig derfor at mene, at der er ingen contradictio in adjecto, der er ingen Selvmodsigelse, idetmindste ingen større, end at Diplomatiien godt kan fordoie den (Bifald), i den Stilling af Sagen, at hver Part forbeholder sig sine Rettigheder, hvis det nu Tilfældet ikke skulde lykkes, ikke skulde vise sig varigt. Dg forøvrigt tillader jeg mig at vedblive den Overbeviisning, at spørge, om det lader sig nægte, at det er i højeste Grad oplosende, naar den Arvelov, som i dette Dieblit holder Danmark uadskilleligt sammen med Slesvig og idetmindste med visse Dele af Holsteen og Lauenburg, erklæres for ophævet, og der altsaa indtræder en Tid, hvori Slesvig, visse Dele af Holsteen, vore Prætensioner paa de andre og endelig Lauenburg ikke staae under den samme Arvelov som Danmark. Denne Tid kan gøres kort eller lang, det ligger ikke i Premierministerens, men i Guds Haand. Men, den være kort eller lang, saa er den dog ikke af betydelig, af aldeles afgjørende Indflydelse (Grundtvig: Hør!)? Efter Kongeloven, hvis Arvesølge gjælder i Slesvig, skal det holde haardt at finde en lovlig Maade, hvorpaa den kan affaffes i Slesvig. Thi vel er der talt om Hans Majestæts Erklæring om et Kgl. Decret i Kraft af den souveraine Myndighed. Men det strider imod Kongeloven, som gjør det til Landsforræderi og halsløs Gjerning der, hvor Kongeloven gjælder, at tilraade ham at forandre den. Selv efter f. Ex. 40 Aar vilde derfor en saadan Forandring ved Decret i Kraft af Kongelovens Erklæring være ugyltig og maatte kunne tages tilbage af Den, som da havde Ret til Danmarks Throne, med fuldkommen Ret, med den Erklæring nemlig,